

Батьки і діти

Якось до редакції журналу надіслала листа восьмикласниця. У ньому йшлося про те, що дівчина соромиться власних батьків: вони обмежені, неосвічені, не модно одягаються, неправильно наголошують слова «документ, кулінарія».

Протягом останнього року авторка листа жодного разу не вийшла з дому разом з батьками. Коли у школі призначають батьківські збори, дівчина навмисне не повідомляє про це батьків. Не вистачає, щоб учителі побачили, які вони «відсталі»!

Що ж перешкоджає дівчині шанувати людей, які дали їй життя? Наївно думати, що причиною є немодне вбрання чи неправильна вимова слів. Щось тут глибше і важливіше. Що ж саме?

Дорослішаючи, юнаки та дівчата починають серйозно замислюватися над своїм місцем у суспільстві - нинішнім та майбутнім. У їхньому лексиконі з'являються слова «престиж» та «престижний». Особистий престиж пов'язується із престижем родини.

Що ж таке престиж? Це - громадська оцінка суспільної значущості людини.

До 14-15 років діти вже пережили вік безумовного прийняття всього, що оточує їх в отчому домі. Вони намагаються скласти оцінку поведінці членів сім'ї, їхнім характеристам, моральним рисам. Їх починає цікавити становище батьків у суспільстві, їхні посади, ставлення до них співробітників, знайомих, сусідів. Якщо освіченість батьків, їхні досягнення визначаються й поважаються значним колом людей - це предмет особливої гордості дітей.

Та чи кожен чотирнадцятилітній спроможний зрозуміти, що посада й зарплата - лише зовнішні вияви значущості будь-якої людини? Що справжнє багатство сім'ї - не меблі й одяг, а духовна спорідненість, близькість між дітьми та батьками? Що справжній престиж визначається не наявністю або відсутністю автомобіля чи відеотехніки, а душевною щедрістю, чесністю, безкорисливістю, трудолюбством рідних?

Толерантність у ставленні до найближчих людей не є виявом слабого характеру. Толерантність - результат розуміння життя й мудрості.

Чимало видатних людей залиши спогади про батьківський дім, про батьків та матерів. І що цікаво: виходить так, що у більшості непересічних людей були виняткові матері! Розумні, терплячі, лагідні. У чім тут справа? Очевидно, видатні люди тому й стали видатними, що мали досить розуму та спостережливості, аби в усьому вміти виділити головне, суть. У матері вони,

насамперед, помічали самовідданість, цінували любов і її намагання зрозуміти власну дитину.

Кожне наступне покоління відрізняється від попереднього. Тому й кажуть у народі: «Стався до батьків так, як хотів би, щоб діти твої ставилися до тебе».